

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

sobota, 29. oktober, 2022

Flp 1,8b-26; Ps 42; Lk 14,1.7-11

Premišljajmo

Pozorno poslušajmo sv. Pavla: Kajti živeti je zame Kristus in umreti dobiček. Če pa živeti v mesu zame pomeni prinašati sad, res ne vem, kaj naj si izberem. Razpet sem namreč med dvojim: po eni strani hrepenim, da bi se razrešil in bil s Kristusom, kar bi bilo dosti boljše, po drugi strani pa je zaradi vas bolj potrebno, da ostajam v svojem mesu.

Pavlovo poslanstvo je jasno. Če bi mislil le nase, bi odšel, da bi »bil s Kristusom«, ker se mu tako zdi boljše. Če bi zapustil ta svet, mu ne bi bilo žal. Umreti bi pomenilo prednost. Toda Pavel ne živi samo zase, niti za lastno rešitev. Zaradi vas, pojasnjuje Paul, je to, da ostane na tem svetu, toliko bolj potrebno. Pravzaprav se vprašanje postavlja vsakemu izmed nas. Kaj počnemo na tem svetu? Vprašati se moramo o poslanstvu, ki ga opravljamo tu spodaj. Kakšno poslanstvo smo prejeli, da ga izpolnimo na zemlji? Ali živimo samo zase ali živimo tudi tako, da bi bili koristni drugim, poskušamo sodelovati z njimi za njihovo odrešenje? Bog želi zveličanje vseh mož, vseh žena (1 Tim 2,4). Naš Bog in Odrešenik je prišel rešit grešnike; za to je bil poslan (1 Jn 4,14; Tit 2,13; 1 Tim 1,15). Izkazal je Božjo milost in ljubezen. Kristus je s svojo smrtjo in vstajenjem za nas postal vir večnega odrešenja (Heb 5,9), Odrešenik telesa, ki je Cerkev (Ef 5,23). Naziv Odrešenik se nanaša tudi na Očeta (1 Tim 1,1; Tit 1,3) in Jezusu (Tit 1,4). Zato je evangelij, ki navaja vsa ta dejstva, »Božja moč v rešitev vsakomur« (Rim 1,16). Kdor se ukvarja z evangelizacijo, nima drugega cilja kot odrešenje ljudi (1 Kor 9,22), bodisi Judov ali poganov.

Sprejete evangelija in odločitev za Jezusa je vprašanje življenja in smrti, odrešenja ali pogube (2 Tes 2,10; 2 Kor 2,15). Tisti, ki verujejo in izpovedujejo svojo vero, so rešeni (Rim 10, 9ss), njihova vera je zapečatenjena s prejemom krsta, ki je prava izkušnja odrešenja (1 Pt, 3,21). Bog jih rešuje s čistim usmiljenjem, ne da bi upošteval njihova dela (2 Tim 1, 9; Tt 3, 5), po milosti, tako da jim daje Svetega Duha. Kristjan mora nato svojo vero hraniti s poznavanjem Svetega pisma (2 Tim 3,15) in jo obroditi v dobrih delih. Delati mora s strahom in trepetom, da bi »izpolnil svoje odrešenje«, z udejanjanjem odrešilnih kreposti (1 Tes 5,8), zahvaljujoč katerih bo rasel v luči odrešenja (1 Pt 2,2). Odrešenje se ponuja v vsakem trenutku življenja (Heb 2,3): zdaj je Dan Odrešenja (2 Kor 6,2). Vendar smo rešeni le v upanju (Rim 8,24), pojasnjuje apostol Pavel, a Bog nas je vnaprej določil za odrešenje (1 Tes 5,9). Je dediščina, ki se bo razkrila šele ob koncu časa (1 Pt 1,5). Odrešenje je torej treba obravnavati v eshatološki perspektivi Gospodovega dne (1 Kor 3,13s; 5,5). Že spravljani z Bogom s smrtjo njegovega Sina in opravičeni z Njegovo krvjo, nas bo On rešil božje jeze (Rim 5,9 sl.). Kristus se bo pokazal, da nam bo dal odrešenje (Heb 9,28). Naše telo se bo nato preobrazilo in tako bo Kristus dokončal svoje odrešilno delo. Takrat bomo rešeni boleznih, trpljenja, smrti. Vse zlo bo dokončno odpravljeno. To bo zmaga par excellence Boga in Kristusa. Odrešenje pripada našemu Bogu in Jagnjetu (Raz 7,10; 12,10; 19,1), kot že lahko pojemo.

Medtem ko čakamo, da bomo to pesem večno prepevali, je vsak od nas kot jelen, ki išče živo vodo. Vsak od nas lahko reče: »O Bog, moj Bog si ti, željno te iščem, po tebi žeja moja duša; moje telo medli po tebi na suhi, izčrpani zemlji brez vode« (Ps 63,2). »Zakaj si potrta, moja duša, in se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, svojega rešitelja in svojega Boga.« (Ps 42,6-7a). Vsakdo, ki izkusi Božjo dobroto, mora biti pripravljen, da jo, v srcu odkritega in iskrenega

dialoga, ponudi svojim sodobnikom, z zastonjskostjo, ki nam omogoča, da upoštevamo razsežnost postajanja in trajanja, ne da bi pozabili zahteve »skupnega življenja«. (Pierre Diarra, *Gratuité fraternelle au cœur du dialogue*, Pariz, Karthala, 2021, str. 102)

Nasvet, ki ga Jezus daje, se nanaša na našo dolžnost služenja, ne da bi se postavljali v ospredje. Nasprotno, pojasnjuje Jezus, »kadar si povabljen, pojdi in sédi na zadnje mesto, da ti poreče, ko pride, kateri te je povabil: "Prijetelj, pomakni se više!" Takrat ti bo čast vpričo vseh, ki so bili s teboj pri mizi. Vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.« To je vabilo, da zasedemo zadnje mesto, predvsem pa je povabilo, da ostanemo v oblačilih služenja, da ostanemo služabniki v hoji za Tistim, ki se je daroval za rešitev človeštva. Tako kot je sveti Pavel prosil Filipljane, nas vabi, da bi imeli enako naravnost, isto ljubezen, enaka čustva.

Povabljeni smo, da ljubimo drug drugega in iščemo edinost. Povabljeni smo, da sprejmemo izzive skupnega življenja z bojem proti nasilju v vseh njegovih oblikah, s podpiranjem dialoga in ljubezni, pravičnosti in miru (Paulin Poucota, Gaston Ogui in Pierre Diarra (ur.), *Les défis du vivre-ensemble au XXIe siècle*, Pariz, Karthala, 2016, str. 9). Ali ni Jezus molil, da bi bili njegovi učenci eno, da bi svet veroval, da ga je Oče poslal (Jn 17,21)? »Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu. Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu. Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.« (Flp 2,3-11). Končajmo to premišljevanje z zahvalo Gospodu Jezusu. Zahvalimo se za številne misijonarje, ki razglašajo njegovo ime po vsem svetu in ki jih včasih preganjajo, ubijajo. Naj nas Gospod ohranja močne, da bomo še naprej služili potrebam evangelija, da bo Cerkev vedno bolj misijonarska.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*